

Arrest

nr. 54 712 van 21 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart op 29 november 1983 te zijn geboren in Karbala als Iraaks staatsburger van Arabische origine en met sji'itische geloofsovertuiging.

U bracht uw jeugd door in Karbala en hielp al van jonge leeftijd mee in de stoffenhandel van uw familie. Deze handel werd reeds uitgebaat door uw grootvader en was sindsdien uitgegroeid tot een bloeiende zaak met filialen en eigendommen in Kerbala en Baghdad, internationale connecties en zelfs monopolies op de invoer van bepaalde producten. De handel verschaftte uw familie veel aanzien en macht.

In 1994 verhuisde u naar uw oom aan vaderskant in Baghdad. U betrok er een appartement in de wijk al-Saddam (nu gekend als wijk al-Salam, district al-Bayaa) en ging er aan de slag in jullie winkel in de wijk Adhamiya.

In 2008 reisde u met uw uit Baghdad afkomstige verloofde naar Damascus, Syrië, om er te huwen. Na de huwelijksreis keerden jullie terug naar Baghdad en trok zij, met de drie kinderen uit haar vorig huwelijk, bij u in.

Sinds december 2009 begon u bijna wekelijks dreigbrieven te ontvangen aan de winkel te Adhamiya. Onbekenden eisten dat u uit de stoffenhandel zou stappen en Baghdad zou verlaten. Uw vader, in Kerbala, ontving ook twee tot drie dreigbrieven aan de winkel. Daarin werd geëist dat hij en u uit de stoffenhandel dienden te stappen, dat uw vader Kerbala zou verlaten en dat u Bagdad zou verlaten. U stelt dat deze bedreigingen afkomstig waren van mensen die jaloers waren op jullie macht in de bazaar.

Op 1 februari 2010 vertrok u met uw broer (J.), die op bezoek was in Baghdad in verband met de aankoop van bepaalde stoffen, naar Karbala om bij uw vader een aantal boekhoudkundige zaken te regelen. Ter hoogte van Jurf as-Sakhr werden jullie door een wagen aangemaand om te stoppen. Vier gemaskerde mannen dwongen jullie uit te stappen en brachten jullie geblinddoekt naar een onbekende plaats, waar u en uw broer in aparte kamers werden opgesloten. De gemaskerde mannen maakten zich aan u kenbaar als de mensen die de dreigbrieven gestuurd hadden. U vroeg hen wat zij wilden en zij zeiden dat ze enkel geld wilden. Er werd contact opgenomen met uw vader en er werd voor elk van jullie 200.000 US\$ losgeld geëist, samen 400.000 US\$. Uw vader kon dat bedrag terugbrengen naar alles samen 140.000 US\$. Omdat hij uw ontvoerders niet vertrouwde zei uw vader echter dat hij maar 70.000 US\$ kon betalen. De ontvoerders gingen akkoord om u vrij te laten na betaling van 70.000 US\$. Uw broer zou dan worden vrijgelaten na betaling van de rest van het losgeld. Uw vader betaalde de eerste 70.000 US\$.

Op 15 maart 2010 werd u vrijgelaten in Jurf as-Sakhr. U nam een taxi naar huis. Daar bleek dat het lijk van uw broer met een taxi naar het huis van uw ouders was gestuurd. Uw vader zei dat hij niet wilde dat u ook zou sterven en wilde dat u naar België vertrok, waar de mensenrechten gerespecteerd worden.

Op 18 april 2010 nam u vanuit Baghdad een vlucht naar Istanbul (Turkije). U gebruikte uw eigen paspoort hiervoor. In Istanbul moest u het paspoort afgeven aan de smokkelaar, die u een rood paspoort gaf. Hiermee nam u op 25 april 2010 een vlucht naar een Europees land. De volgende dag, op 26 april 2010, verklaarde u zich vluchteling te Brussel.

U vreest dat u bij terugkeer naar Irak zal gedood worden zoals uw broer.

Bij uw vertrek uit Irak had u uw mobiele telefoon achtergelaten bij uw echtgenote. Zij ontving op deze telefoon oproepen van een nummer dat niet op het scherm verscheen. Het ging om mensen die u wilden spreken in verband met stoffen. Zij belde onmiddellijk uw vader om dit te zeggen en uitte de vrees dat het hier om de terroristen ging. Uw vader besliste daarop om de volgende dag naar Syrië te vluchten. Op 20 april, twee dagen na uw vertrek, vertrokken uw echtgenote en haar kinderen, uw ouders, broer en zus, naar Syrië. Een paar weken later sloot uw oom in Baghdad de winkel uit vrees voor een bomaanslag. Eind juli 2010 vertrok hij naar de familie van zijn echtgenote in Jordanië.

In juli 2010 reisde uw vader naar Baghdad om daar in de gekende handelswijk, Shurja, de huurgelden van zijn winkels te gaan innen. Bij die gelegenheid ging hij bij uw oom de documenten halen die u daar had achtergelaten. Hij stuurde ze op 20 juli 2010 met TNT op vanuit de wijk Karrada in Bagdad. U legt de volgende documenten neer ter ondersteuning van uw identiteit en feitenrelaas: de overlijdensakte van uw broer (J.), foto's van uw familie in de winkels van Adhamiya en Karbala, een kopie van uw militair boekje, een badge van de kamer van koophandel, uw originele rijbewijs uit 2002, uw originele identiteitskaart uit 2007, uw originele nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonstkaart van uw echtgenote uit Baghdad, uw originele huwelijksakte, een kopie van de scheidingsakte van het vorige huwelijk van uw echtgenote, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van haar nationaliteitsbewijs en haar paspoort, een kopie van het paspoort, het nationaliteitsbewijs en het paspoort van haar zoon (M.), de originele huurcontracten van uw appartement in Baghdad, van de handelszaak in Karbala en van deze in Adhamiya, én vijftien betalingsbewijzen van de aankopen van stoffen.

B. Motivering

Na uw gehoor van 23 september 2010 op het CGVS dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève heeft aannemelijk gemaakt.

De reden daarvoor is dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen betrekking hebben op één van de conventiegronden, met name het koesteren van een vrees voor vervolging op basis van uw religieuze of politieke overtuiging, uw etnische origine, uw nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. U stelt immers dat de motivatie van uw vervolgers enkel jaloezie en geldzucht is (gehoor, p.13).

Dit zijn louter gemeenrechtelijke motieven die niet het voorwerp van de Vluchtelingenconventie uitmaken.

U heeft evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, b Vw. aannemelijk gemaakt. U kan het CGVS immers niet overtuigen dat de door u aangehaalde bedreigingen en ontvoering werkelijk hebben plaatsgevonden. Zodoende heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Allereerst komen uw verklaringen betreffende de motieven van de personen die u bedreigden en ontvoerden incoherent over. Zo schetst u eerst het beeld van een groep mensen die tot doel hebben uw familie, uit jaloezie, met bedreigingen uit hun handelspositie te willen verjagen (gehoor, p.13). Het zouden deze personen zijn die ook uw ontvoerders waren (gehoor, p.9). Bij uw ontvoering blijkt de motivatie echter louter winstbejag te zijn (gehoor, p.10). Deze beide motivaties komen nochtans als tegenstrijdig over. Indien het deze mensen te doen zou geweest zijn om financiële afpersing zouden zij er immers in het geheel geen baat bij hebben gehad u en uw familie te proberen verdrijven uit de regio of zelfs om te brengen.

Verder kan u niet op overtuigende wijze duidelijk maken waarom enkel u werd bedreigd en de rest van uw familie geen bedreigingen ontving. Zo was uw oom een evenwaardig partner in de winkel van Adhamiya (gehoor, p.6) maar waren de brieven enkel tegen u gericht (gehoor, p.9, 14-15). Uw verklaring dat dit was omdat u veel macht had in Shurja en omdat uw oom en u daar veel inkopen gingen doen kan niet overtuigen, dat zou immers net wijzen op een gelijk risico voor uw oom, die nooit in enige dreigbrief werd genoemd (gehoor, p.14). Als reden dat u meer risico dan uw oom zou lopen stelt u dan dat dit was omdat hij oud was en omdat u meestal rondliep (gehoor, p.14). Ook dat is weinig overtuigend. Als men uw familie weg wou uit Bagdad zou het immers weinig zinvol zijn dat enkel u zou vertrekken.

In deze context moet ook de aandacht worden gevestigd op het feit dat u tijdens het gehoor op het CGVS eerst expliciet verklaarde dat u de enige in uw familie was die dreigbrieven kreeg en dat er enkel in de winkel in Adhamiya dreigbrieven toekwamen (gehoor, p.12). Slechts geconfronteerd met de vaststelling dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had beweerd dat ook uw vader dreigbrieven kreeg in Kerbala (zie vragenlijst CGVS), stelde u tijdens het gehoor op het CGVS dat uw vader er eveneens een paar had gekregen waarin aan hem werd gevraagd Kerbala te verlaten en aan u om Bagdad te verlaten. U stelde dat u dat niet was vergeten maar dat u het niet had vermeld omdat u dat beschouwde als gericht tegen u, tegen uw vader en tegen uw oom (gehoor, p.12). Gezien u eerder tijdens het gehoor op het CGVS expliciet ontkende dat anderen dan u zulke brieven kregen en dat er elders dan in Adhamiya brieven toekwamen, kan deze uitleg niet worden aanvaard. Moesten deze feiten echt gebeurd zijn kan niet worden geloofd dat u bij zulke expliciete vragen zou denken dat de dreigbrieven aan uw vader in Karbala niet meetelden.

Indien ook uw vader dreigbrieven zou hebben gekregen, indien u dacht dat de bedreigingen ook uw oom betroffen en gezien uw bewering dat uw broer werd gedood bij de ontvoering, is het bovendien des te meer onbegrijpelijk dat uw vader u, na uw vrijlating, aanmaande het land te verlaten omdat hij voor uw leven vreesde maar dat hij niet dezelfde risico-inschatting zou maken voor zichzelf en de rest van de familie (gehoor, p.10). U reageerde tijdens het gehoor op de bedenkingen hierover door te stellen dat uw familie het land slechts twee dagen later verliet (gehoor, p.18) maar de verschillende verklaringen over het vertrek van uw familie zijn onwaarschijnlijk. Zo beweerde u dat u, toen u het land verliet, uw mobiele telefoon achterliet bij uw echtgenote. Toen op dat toestel werd gebeld van op een onbekend nummer door iemand die u wou spreken betreffende uw werk, zou dit voldoende aanleiding geweest zijn voor de hele familie om het land te verlaten (gehoor, p.18). Deze verklaringen komen niet realistisch over want het ligt voor de hand dat u als handelaar in stoffen zulke telefoontjes zou krijgen. U beweerde dat de meeste klanten geregistreerd waren in uw toestel maar dat kan niet overtuigen, het is immers onwaarschijnlijk dat u nooit telefoons zou krijgen van klanten die u nog niet geregistreerd had. Deze verklaringen zijn verder tegenstrijdig met wat u eerder in het gehoor had gezegd over het vertrek van uw familie (gehoor, p.11-12). Toen zei u dat de reden dat uw vader het land verliet was dat de werknemer van de winkel in Adhamiya, en dus niet uw echtgenote, op de telefoon in de winkel zulke oproepen kreeg. Hiermee geconfronteerd zei u dat u na uw vrijlating tegen die werknemer had gezegd dat hij niet mocht antwoorden op telefoontjes van privé-nummers omdat u het gevoel had dat uw vervolgers u opnieuw zouden kunnen proberen te bereiken (gehoor, p.18-19). Dat is echter geen bevredigende verklaring en de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt er verder door aangetast.

Het is waar dat u een originele overlijdensakte heeft neergelegd waarin wordt geattesteerd dat uw broer is doodgeschoten, zonder evenwel te stellen in welke omstandigheden dit gebeurde. Om een bewijs te kunnen vormen van de door u aangehaalde gebeurtenissen is het noodzakelijk dat deze overlijdensakte gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. U bevestigde zelf ook meermaals dat er in Irak veel documenten vervalst worden (gehoor, p.7, 20) een situatie die ook door het CGVS gekend is (deze informatie is aan uw administratief dossier toegevoegd). Dit onderlijnt het belang van geloofwaardige verklaringen. Het beeld van de gebeurtenissen dat u doorheen uw verklaringen schetst komt onsamenhangend en onwaarschijnlijk over. De algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast door tegenstrijdigheden en het wijzigen van eerdere verklaringen. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen dan ook niet voor waar worden aangenomen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-Irak" dd. 20 mei 2010).

De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Baghdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Baghdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ("drive-by-shootings", schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-Irak" dd. 20 mei 2010).

De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de Zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiïtische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al-Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiïtische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het Zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de Zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p. 21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de Zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Hoewel u stelt in Baghdad te hebben verbleven, werd voor u een sterke economische en familiale band met Karbala vastgesteld, waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. Het CGVS is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Karbala in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Karbala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uw familie is in Karbala gerespecteerd en bezit er de aan haar handelsactiviteiten gekoppelde rijkdom en macht. U toonde aan dat u diep ingebed bent in de familiebedrijvigheid en er een belangrijke actor in bent. Er kan daarom worden van uitgegaan dat Karbala voor u een economisch voldoende leefbare en veilige woonplaats is.

Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De door u ingeroepen bezwaren, dat uw echtgenote daar niet wil wonen en dat u een hekel heeft aan de religieuze feesten in Karbala, doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Ook wat betreft uw bewering dat u voor uw werk regelmatig naar Baghdad moet reizen kan u het CGVS niet overtuigen dat dit voor u onvermijdelijk is (gehoor, p.14-15).

Met uitzondering van de overlijdensakte van uw broer, die hierboven werd besproken, ondersteunen de door u neergelegde bewijsstukken enkel uw identiteit, familiale achtergrond en beroepsactiviteiten. Deze elementen worden in het kader van de huidige beslissing niet betwist door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1 Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de algemene rechtsbeginselen van "*Audi alteram partem, recht op verdediging en op tegenspraak*".

Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) haar beslissing neemt op basis van verslagen van haar documentatiedienst waarvan de inhoud niet op voorhand aan hem wordt bekendgemaakt. Nu de RvV geen onderzoeksbevoegdheid heeft, het onderzoek aan het CGVS is overgelaten, verzoeker maar dertig dagen heeft om zijn verzoekschrift in te dienen, de inachtneming van nieuwe gegevens is beperkt en de procedure voor de RvV schriftelijk verloopt, is het onverenigbaar met hoger genoemde beginselen dat het onderzoek voor het CGVS op inquisitoriale wijze plaatsvindt en het resultaat ervan niet wordt meegedeeld aan "verzoekster" voor een beslissing wordt genomen. Verzoeker verwijst naar de procedure in het strafrecht, betoogt dat de procedure bij het CGVS tegensprekelijk moet zijn en stelt dat, indien dit niet het geval is, de rechten op verdediging worden geschonden. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd en teruggestuurd naar het CGVS voor een tegensprekelijk onderzoek, waarbij de informatie aan verzoeker wordt overgemaakt en hij de nodige tegenbewijzen en opmerkingen kan brengen.

2.1.2. Verzoeker stelt ten onrechte dat de algemene rechtsbeginselen "*Audi alteram partem, recht op verdediging en op tegenspraak*" zouden vereisen dat de commissaris-generaal hem op voorhand confronteert met de vaststellingen op grond waarvan de beslissing wordt genomen. Verweerder repliceert met recht dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele procedure is maar een administratieve. Er bestaat voor de commissaris-generaal geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/3, 48/4 en 57/6, voorlaatste alinea van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de zorgvuldigheidsplicht, "*het beginsel van behoorlijk bestuur*", artikel 195 tot 199 van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, "*het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen*,

voortvloeiend uit artikel 1315 van het burgerlijk wetboek, artikel 870 van het gerechtelijk wetboek en artikels 195, 196 en 197 Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status.

Hij stelt dat telkens de voor hem meest nadelige interpretatie werd gehanteerd, zonder rekening te houden met “bepaalde verklaringen” die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van zijn relaas. Door geen rekening te houden met alle elementen van de zaak schendt verweerder de zorgvuldigheidsplicht en “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker stelt dat hij niet is geacht de redenen voor zijn vervolging te kennen, citeert artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet en stelt dat het feit dat aan hem en zijn familie werd gevraagd om zijn zaak te verlaten kan worden beschouwd als bijkomende manier om druk uit te oefenen om zo losgeld te verkrijgen, hetgeen niet tegenstrijdig is.

Hij voert aan dat hij de motivering omtrent de geadresseerden van de dreigbrieven reeds heeft beantwoord tijdens het gehoor en blijft bij deze verklaringen. Het ging om een familiezaak, de hele zaak werd gevisieerd en hij was als jongste het meeste onderweg en het meest zichtbaar.

Omtrent de aanleiding van het vertrek van zijn familie uit Irak herinnert verzoeker eraan dat hij op dat ogenblik reeds was gevlucht. Hij bevindt zich in dezelfde situatie als zijn broer zodat het logisch is dat men hem eerst zou doden, te meer daar zijn vader de vervolgers nog geld schuldig was voor verzoekers vrijlating. Verzoeker was niet aanwezig en het moment waarop hij de informatie kreeg was niet optimaal. Het is begrijpelijk dat hij de feiten moeilijk kan weergeven. Verzoeker begrijpt de zogenaamde tegenstrijdigheid niet. Zijn vrouw werd gecontacteerd én de bediende werd gebeld. Die twee redenen samen hebben zijn familie ertoe genoopt het land te verlaten.

Verzoeker verwijt verweerder dat deze de overlijdensakte van zijn broer niet in overweging nam terwijl deze gepaard ging met geloofwaardige verklaringen. De algemene informatie omtrent vervalste documenten in Irak betreft niet zijn individuele geval. Indien hij zelf meldt dat in Irak documenten worden vervalst gaat het niet om de zijne, anders zou hij dit niet zo spontaan zeggen. Verweerder schendt de bewijskracht die ze aan akten moet verlenen. De bewijskracht van de overlijdensakte moet worden erkend. Tevens worden de regels die de bewijslast bepalen geschonden, voortvloeiend uit “artikel 1315 van het burgerlijk wetboek, artikel 870 van het gerechtelijk wetboek en artikels 195, 196 en 197 Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”.

Verzoeker stelt dat de motivering op grond waarvan wordt besloten dat de door hem aangehaalde feiten geen betrekking hebben op één van de conventiegronden hem niet in staat stelt om de motieven te begrijpen, zodat de motiveringsplicht is geschonden. Minstens is deze interpretatie niet feitelijk en juridisch gegrond. Verweerder vergeet dat het gaat om een unieke mogelijkheid om gehoord te worden en verzoeker zal theoretisch niet de kans krijgen een nieuwe asielaanvraag in te dienen. De zorgvuldigheidsplicht is geschonden.

Verweerder steunt zijn besluit op één verklaring, neemt deze uit zijn context en verandert zelfs de woorden. Verzoeker citeert de overige verklaringen die hij in dit verband aflegde. Uit deze verklaringen blijkt dat hij persoonlijk wordt gezocht en zijn vervolgers enkel waren geïnteresseerd in geld. Zijn problemen omwille van zijn religie zijn minder erg en zouden op zichzelf geen voldoende reden geweest zijn om zijn land te verlaten. Verzoeker volhardt dat hij deel uitmaakt van een welbepaalde risicogroep zoals bepaald in de ‘Eligibility Guidelines for assessing the protection needs of Iraqi asylum seekers’ van april 2009 van UNHCR en citeert in deze een passage uit voornoemd document. Verzoeker betoogt deel uit te maken van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, d) van de vreemdelingenwet. Hij behoort tot een zwaarwichtige familie in de stoffenhandel, is rijk en werkt hard, wat door de terroristen niet wordt geapprecieerd. Zij uiten kritiek op mensen die op winst zijn georiënteerd en afstand nemen van God. Ook hebben zij geld nodig om hun oorlog te voeren.

Verzoeker wijst op het spontane karakter van het gehoor en de vele details die aantonen dat hij de feiten zelf beleefde. Verweerder betwist de geloofwaardigheid van de voornaamste vervolgingsfeiten niet, zodat zijn vrees gegrond is. Hij stelt dat uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek blijkt dat “wanneer verzoeker een bewering aflegt die niet tegengesproken wordt door tegenpartij, deze bewering niet in vraag gesteld mag worden”. De rechtspraak van de Raad van State gaat tevens in deze richting. Het doel van de asielprocedure mag niet uit het oog worden verloren en indien het relaas samenhangend en in grote lijnen geloofwaardig is dient het statuut te worden toegekend. Verzoeker citeert paragraaf 203 van het Handboek van UNHCR en verwijst naar rechtspraak van de RvV. Hij haalt rechtspraak aan van de RvV waaruit blijkt dat het objectief risico meermaals primeerde op de soms onduidelijke verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas.

Verzoeker citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en doet gelden dat zijn relaas aantoonde op welke wijze hij onder lettertje a en b valt. Hij heeft recht op grondig onderzoek en verweerder hield geen rekening met alle elementen van het dossier zodat het zorgvuldigheidsbeginsel en *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* zijn geschonden.

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet nader welk *“beginsel van behoorlijk bestuur”* hij, benevens het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en preciseert evenmin op welke wijze dit zou zijn gebeurd zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.3.2. Inzake de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR stelt de Raad vast dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker de schending inroept van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat dit artikel bepaalt: *“Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen. Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.”* Daar dit artikel enkel betrekking heeft op een verbintenisrechtelijke context kan het niet nuttig kan worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de overheid en de asielzoeker.

Ook de aangevoerde schending van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt: *“Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert”*, is te dezen niet dienstig daar de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (verder: CGVS) op eigen regelen gegrond is zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat toepasselijk is; dat artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek als dusdanig niet van toepassing is op de rechtspleging voor het CGVS.

2.3.3. Aangaande het betoog dat *“wanneer verzoeker een bewering aflegt die niet tegengesproken wordt door tegenpartij, deze bewering niet in vraag gesteld mag worden”*, alsmede dat verweerder de voornaamste vervolgingsfeiten niet betwist, dient te worden opgemerkt dat verzoeker in wezen een omkering van de bewijslast betracht. Dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden kan niet worden aangenomen nu de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing duidelijk uit deze beslissing blijken en hieruit eenvoudig kunnen worden

afgelezen. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt zodat het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.6. Verzoeker voert aan dat hij behoort tot een sociale groep. Verweerder repliceert in deze met recht dat verzoeker niet aantoont dat hij gezien zijn behoren tot een familie van stoffenhandelaars als lid van een sociale groep moet worden beschouwd. Het louter behoren tot een economische groep, met name deze van 'de stoffenhandelaars' is geenszins afdoende om te worden beschouwd als sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. Zo wordt een groep volgens voormeld wetsartikel geacht een specifieke sociale groep te vormen als ondermeer (i) leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, *en* (ii) de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De groep van 'de stoffenhandelaars' beantwoordt niet aan deze definitie.

Uit verzoekers verklaringen zoals afgelegd tijdens het gehoor bij het CGVS en zoals geciteerd in het verzoekschrift blijkt duidelijk dat geld het enige was waar het zijn ontvoerders om te doen was. Verzoeker bevestigt dit uitdrukkelijk waar hij stelt: *"Verzoeker was dus persoonlijk gezocht en zijn vervolgers waren enkel geïnteresseerd in geld"* (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.7-8).

Derhalve vertonen de door verzoeker aangehaalde feiten geen nexus met één van de criteria zoals vermeld in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en kan niet worden aangenomen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van voornoemd artikel, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.7. Verzoeker verklaarde alvorens te zijn ontvoerd verscheidene dreigbrieven te hebben ontvangen (administratief dossier, stuk 5, p.9), doch hij brengt hiervan geen begin van bewijs bij, hetgeen des te meer klemmt daar hij wel tal van andere documenten bijbrengt die in juli 2010 vanuit Bagdad aan hem werden overgemaakt (ibid., p.19). Verzoeker legde omtrent de dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen bovendien incoherente verklaringen af. In de vragenlijst gaf hij duidelijk aan dat ook op het adres van de winkel van zijn vader in Kerbala dreigbrieven werden afgeleverd (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS maakte hij hiervan nergens melding, verklaarde hij eenduidig dat enkel op het adres van zijn winkel in Adhamiya dreigbrieven werden afgeleverd en ontkende hij dat zijn vader ooit dreigbrieven kreeg (administratief dossier, stuk 5, p.12). Slechts nadat hij met het voorgaande werd geconfronteerd wijzigde hij zijn verklaringen en trachtte hij het voormelde te vergoelijken door te stellen dat hij de brieven beschouwde als zouden zij zijn gericht tegen zijn vader, zijn oom en hem (ibid.). In het verzoekschrift blijft hij bij deze verklaringen en benadrukt hij dat het ging om een familiezaak die in zijn geheel werd geïsoleerd. Verzoekers hoger geciteerde verklaringen zijn echter niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuancerings die hij *post factum* tracht aan te brengen, zodat de voormelde tegenstrijdigheid onverminderd overeind blijft.

Voorts legde verzoeker incoherente verklaringen af omtrent zijn ontvoering en hetgeen tijdens deze ontvoering gebeurde. In de vragenlijst voegde hij immers spontaan toe dat de mannen die hem ontvoerden in twee wagens zaten (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.2, nr. 3.1.), terwijl blijkens zijn verklaringen bij het CGVS zijn ontvoerders slechts in één wagen zouden hebben gezeten (administratief dossier, stuk 5, p.9). Tevens gaf hij tijdens het gehoor bij het CGVS aanvankelijk aan dat zijn ontvoerders zeiden dat zij tevens diegenen waren die de dreigbrieven voor verzoeker hadden

achtergelaten (ibid., p.9-10), terwijl hij even verder eenduidig en uitdrukkelijk ontkende dat zij hem dit zeiden en tevens ontkende zijn eerdere verklaringen te hebben afgelegd (ibid., p.16). Vervolgens verklaarde verzoeker tijdens zijn ontvoering te zijn mishandeld en geslagen. In dit kader is het uiterst bevreemdend dat hij in de vragenlijst uitdrukkelijk de oorzaak van zijn gezichtsproblemen legde bij deze mishandelingen (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.2, nr.3.8.), terwijl hij bij het CGVS de mishandelingen niet vermeldde als oorzaak voor zijn gezichtsproblemen en stelde reeds gezichtsproblemen te hebben gekend sedert eind jaren negentig (administratief dossier, stuk 5, p.6).

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent het losgeld dat voor hem en zijn broer zou zijn geëist door hun ontvoerders. In de vragenlijst stelde hij dat hun ontvoerders 100.000 dollar per persoon zouden hebben geëist, hetzij 200.000 dollar in totaal (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS beweerde hij echter dat hun ontvoerders voor elk van hen 200.000 dollar zouden hebben geëist en bevestigde hij uitdrukkelijk dat in totaal 400.000 dollar werd geëist (administratief dossier, stuk 5, p.10). Gevraagd naar een uitleg, kwam verzoeker niet verder dan te stellen: *“zoiets kan je moeilijk zeggen”* (ibid., p.16). Dit klemde des te meer daar hij uiteenlopende verklaringen aflegde over de uiteindelijk overeengekomen te betalen som losgeld. In de vragenlijst gaf hij aan dat tussen zijn vader en de ontvoerders werd overeengekomen dat 70.000 dollar per persoon zou worden betaald en dat éénmaal 70.000 zou worden bepaald voor hun vrijlating en éénmaal daarna (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS beweerde hij echter dat zijn vader aanbood 70.000 dollar te betalen per persoon, dat de ontvoerders niet akkoord waren en 300.000 dollar eisten, alsmede dat zij na onderhandelen een som van 250.000 dollar overeenkwamen (administratief dossier, stuk 5, p.10). Na confrontatie met deze vaststelling trachtte verzoeker deze te verklaren doordat het bedrag meermaals zou zijn verlaagd, doch redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij dit spontaan zou hebben gemeld en dienaangaande tijdens de asielprocedure gelijklopende verklaringen zou afleggen.

Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn beweerde reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen nog des te meer klemde daar hij hierover ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo bleek hij niet te kunnen aangeven onder welke naam hij zou hebben gereisd. Evenmin kon hij preciseren met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd of waar hij zou zijn geland in Europa (administratief dossier, stuk 5, p.11; stuk 10, verklaring, nr.33-34).

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geenszins geloof kan worden gehecht aan de concrete feiten die verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag aanbrengt, zodat op grond van deze feiten niet kan worden besloten dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten vermogen niet aan het voorgaande afbreuk te doen. Wat betreft de neergelegde overlijdensakte van zijn broer verwijt verzoeker verweerder, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, ten onrechte dat deze niet in overweging zou zijn genomen. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal niet dient aan te tonen dat een stuk vals is teneinde aan dit stuk bewijswaarde te ontfangen. De commissaris-generaal oordeelde *in casu* ten aanzien van de neergelegde overlijdensakte met recht dat (i) blijkens zowel verzoekers verklaringen als de informatie in het dossier, dergelijke documenten in Irak op eenvoudige wijze illegaal kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde ervan relativeert (ii) hieruit hoe dan ook niet blijkt in welke omstandigheden verzoekers broer zou zijn doodgeschoten. Deze vaststellingen worden door verzoeker weerlegd noch betwist. Zij volstaan, mede in acht genomen dat de overlijdensakte gelet op het voorgaande geenszins kadert in een geloofwaardig relaas, om te besluiten dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan deze overlijdensakte. De overige neergelegde documenten hebben betrekking op verzoekers identiteit en professionele bezigheden doch vermogen niet de teloorgegane geloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven te herstellen.

Verzoeker betoogt dat hij gelet op zijn behoren tot een familie van stoffenhandelaars behoort tot een risicogroep zoals vermeld in de *Eligibility Guidelines for assessing the protection needs of Iraqi asylum seekers* van april 2009 van UNHCR. Deze bewering vindt echter geen steun in zijn verklaringen. Blijkens het voorgaande kan geenszins geloof worden gehecht aan de problemen die hij beweert te hebben ondervonden en nergens in het dossier is enig gegeven voorhanden waaruit blijkt dat hij ingevolge zijn beroepsactiviteit ooit andere problemen zou hebben gekend. Verzoekers bewering vindt

evenmin steun in de door hem geciteerde informatie. Weliswaar blijkt hieruit dat in Irak bepaalde beroeps categorieën worden gevisieerd, doch hoe dit van toepassing zou zijn op verzoeker kan niet worden ingezien. 'Stoffenhandelaars' worden bij deze categorieën immers in het geheel niet vermeld, dit in tegenstelling met academici, rechters en advocaten, dokters en medisch personeel en atleten.

Verzoeker betwist voor het overige de bestreden motivering niet waar deze stelt dat de situatie in Kerbala niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zodat, gelet op de sterke economische en familiale banden die hij heeft met Kerbala, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich er zou vestigen. De omstandige motivering dienaangaande vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad hernomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.8. Verzoeker baseert de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht op het feit dat zijn dossier nader had dienen te worden onderzocht en dat niet alle elementen in rekening werden gebracht. Hij preciseert echter in het geheel niet welke elementen van zijn dossier nader zouden dienen te worden onderzocht of in rekening moeten worden gebracht. Hij brengt in het kader van onderhavig beroep zelf evenmin bijkomende elementen bij die nuttig zouden kunnen zijn ter beoordeling van zijn asielaanvraag. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het gehoorverslag van het CGVS. Verzoeker kreeg ruimschoots de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker dan ook op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS